

БРАНИСЛАВ НУШИЋ

НАРОДНИ ПОСЛАНИК

МАКЕДОНСКИ НАРОДЕН ТЕАТАР
СКОПЈЕ (СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА)

НЕДЕЉА 1. ЈУН, ПОНЕДЕЉАК, 2. ЈУН

BRANISLAV NUŠIĆ

PEOPLE'S DEPUTY

MACEDONIAN NATIONAL THEATRE
SKOPJE (NORTH MACEDONIA)

SUNDAY 1ST JUNE, MONDAY, 2ND JUNE

Фото: Кире Галевски

Режија, адаптација и избор музике: ЕГОН САВИН
Сценографија: ВЕСНА ПОПОВИЋ
Костимографија: РОЗА ТРАЈЧЕСКА-РИСТОВСКА
Превод: ЗАГОРКА ПОП-АНТОСКА АНДОВСКА
Дијалекатска адаптација текста: ТОМИСЛАВ ОСМАНЛИ
Лекторка: ТОДОРКА БАЛОВА
Асистент редитеља: ШЕНАЈ МАНДАК

Direction, adaptation, and music selection: EGON SAVIN
Set design: VESNA POPOVIĆ
Costume design: ROZA TRAJČESKA-RISTOVSKA
Translation: ZAGORKA POP-ANTOSKA ANDOVSKA
Dialectic adaptation: TOMISLAV OSMANLI
Stage speech: TODORKA BALOVA
Assistant director: ŠENAJ MANDAK

Улоге

Јеврем Прокић: АЛЕКСАНДАР МИКИЋ
Даница, његова ћерка: ДАРЈА РИЗОВА
Срета: ТОНИ МИХАЈЛОВСКИ
Спиро, Јевремов пашеног: ЈОРДАН СИМОНОВ
Спириница: ТАЊА КОЧОВСКА
Ивковић: АЛЕКСАНДАР МИХАЈЛОВСКИ (са снимљеним гласом)
Народ: ДЕЈАН СТАМЧЕВСКИ, СИНАН РАКИП, СКЕНДЕР
БЕРИША, ЗЕКИРИЈА АЛИМ, МИРОСЛАВ АТАНАСОВСКИ,
МАРТИН КИТАНОВСКИ, ХУСЕИН ХАЛИЛИ

Cast

Jevrem Prokić: ALEKSANDAR MIKIĆ
Danica, his daughter: DARJA RIZOVA
Sreta: TONI MIHAJLOVSKI
Spiro, Jevrem's brother-in-law: JORDAN SIMONOV
Spirinica: TANJA KOČOVSKA
Ivković: ALEKSANDAR MIHAJLOVSKI (voice-over)
The people: DEJAN STAMČEVSKI, SINAN RAKIP, SKENDER
BERIŠA, ZEKIRIJA ALIM, MIROSLAV ATANASOVSKI, MARTIN
KITANOVSKI, HUSEIN HALILI

Представа траје 1 сат и 15 минута без паузе

The play is 1 hour and 15 minutes long

О ТЕКСТУ

Драма *Народни посланик*, написана 1883. као прва комедија тада младог, деветнаестогодишњег Бранислава Нушића, своју праизведбу чекала је више од једне деценије, путујући од директора Народног позоришта, преко рецензената, па чак и до полиције, и назад, наилазећи на неодобравање због, наводно, „ругања борцима за парламентаризам“.

Иако су рецензенти дали позитивно мишљење о драми, владајући политичари, као и краљ Александар Обреновић, имали су бројне примедбе на Нушићев рукопис, па је овај ауторски текст претрпео многе измене пре него што је коначно постављен на сцену Народног позоришта 1896, на опште одушевљење публике. Штампано издање појавило се тек 1924, више од четрдесет година након што је дело написано.

Како су године пролазиле и политичке прилике се мењале, оно што се није променило, и што није промењено ни до данас, јесте менталитет „малог човека“, кога Нушић бриљантно приказује, чинећи дело *Народни посланик* вечним приказом паланачког менталитета и атмосфере у условима избора за народног посланика.

Заплет Нушић мајсторски обликује кроз амбицију оца, Јеврема Прокића, и зета, адвоката Ивковића, да се истовремено кандидују за народног посланика – један у име владајуће странке, а други као кандидат опозиције. Дакле, конфликт је смештен унутар саме породице, што представља снажан драмски потенцијал за урнебесну комедију, посебно када се у ту причу уплету и ситне амбиције шире фамилије и саме паланке.

Народни посланик је комад који оштро критикује људску похлепу за личном користи, превртљив и аморалан паланачки менталитет, политичку неписменост, изборну корупцију, лажни парламентаризам, хијерархијску потчињеност, разуданост државних чиновника, као и најдубље поноре људске психе – једне индивидуе која је решила да по сваку цену дође на власт.

Нушић је писац обичног човека и за обичног човека. Са својим лаким хумором, наизглед безопасном духовитошћу, скоро ни-

кад циничан или сатиричан, он својим делима – почевши од свог првенца, *Народној посланика*, засмејава публику већ више од једног века, али с истом таквом лакоћом разоткрива и „магареће уши“ сваког од нас, у свим друштвеним околностима, а посебно у предизборним.

Безвременост ликова и заплета код Бранислава Нушића чине га вечитим, бесмртним савремеником свих генерација – никад досадним, и увек актуелним, прстом упереним у слепоочницу обичног човека.

Загорка Поп-Антоска Андовска

ПИСАЦ

Бранислав Нушић
(БЕОГРАД, 1864–1938)

Алкибијад Нуша, много познатији као Бранислав Нушић, био је српски књижевник, мајстор комедије, хумора и смеха, писац романа, драма, прича и есеја, зачетник реторике у Србији и истакнути фотограф аматер. Био је одличан забављач шире позоришне и читалачке публике која му је увек била наклоњенија од критичара.

Са само деветнаест година, током студија 1883. написао је своју прву комедију *Народни посланик* и показао не само фантастично разумевање друштвених прилика већ и драгоцену призму кроз коју их посматра, као и сјајну вештину писања. Иако је наишла на похвале и подршку културне елите и најугледнијих књижевника тога времена, комедија се неко време није нашла на репертоару, вероватно због става Александра Обреновића да представља „ругање борцима за парламентаризам“.

РЕДИТЕЉ

Позоришту је било важно да поставимо Нушића ове сезоне, зато што у октобру обележава 80 година од оснивања, а Нушић је био оснивач и први управник Македонског народног театра. МНТ је јако квалитетна институција, с изванредним уметничким ансамблом. Задовољство ми је да будем у Скопљу, одлично смо радили. Нушић је у великој мери одомаћен на македонском језику.

Направили смо успешну представу, а судећи по реакцијама публике и критике играће се годинама, сезонама. Показало се, заиста, да је Нушић наш једини позоришни геније. Нема сцене у бившој Југославији која није играла Нушића. Он је универзални геније који ће увек бити нека врста ослоња и појаса за спасавање српског театра. Српска комедиографија је значајна у европским размерама, мало ко има Стерију, Нушића, Ацу Поповића, Душка Ковачевића.

Ја увек радим адаптације када радим класичне комаде. Драматургија је дух времена, дух епохе, подлеже стилским променама и трендовима. Нема потребе да савремени гледалац гледа четворочински комад са много ликова, с много дигресија. Ја то радим принципом сажимања и изоштравања тематских садржаја. Одважио сам се и да допишем неке ствари и да уђем у радикалан захват, у структуру тог дела.

Немогуће је избећи оно што би било у савременом позоришту тематизовање и политизовање када је у питању Нушић. Ја сам избегавао да радим Нушићеве комедије управо због тога што сам се мало плашио стилских одредница и начина како наши глумци глуме Нушића. Многе комедије постављене су искључиво из забављачких разлога али није то једина сврха позоришта. Данашње позориште мора да указује на озбиљне проблеме стварности у којој живимо.

Ово је прича о човеку примитивном, крајње ограниченом који је пожелео да има и политичку власт и она говори о свим оним некомпетентним људима на власти, под један. Под два, она се бави човеком који долази на власт искључиво уз помоћ корупције, човеком који нема никаквог другог оруђа да добије власт и остане на њој.

Те две ствари су горућа тема наше стварности. Ово је фантастична опсервација нашег друштва, то су све тачне дијагнозе, оне су мање или више духовите, некад су преуховите, у рангу Молијера, али све је тачно, то је оно што је најважније. Величанствено је што се нико ником не чуди, а све је крајње необично.

Егон Савин (САРАЈЕВО, 1955)

Дипломирао је позоришну и радијску режију на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Дејана Мијача, 1979. Још као студент треће године био је ангажован као студент-демонстратор, а након дипломирања постаје асистент на Катедри за режију на Факултету драмских уметности, где и данас предаје позоришну режију.

Као професор, изнедрио је нека од најзначајнијих имена у позоришној режији. Оснивач је Катедре за режију на Факултету драмских уметности на Цетињу.

Већ својом првом режијом, Савин се позиционирао као један од најзначајнијих српских и југословенских редитеља. Режирао је око сто представа – од савремених аутора до светских класика на сценама највећих националних позоришта.

Радио је широм бивше Југославије: Београд, Загреб, Нови Сад, Скопље, Сарајево, Подгорица, Ријека, Сомбор, Крушевац и Зрењанин, као и у иностранству: Њујорк, Чикаго, Монтреал, Торонто, Париз, Беч, Нанси, Милхајм, Висбаден, Цирих, Тел Авив, Варшава, Праг, Будимпешта, Трст...

Представе Егона Савина извођене су на многим позоришним фестивалима и гостовањима широм света. Добитник је свих значајнијих награда и признања за режију, укључујући и оне на МЕСС-у – Сарајево, Стеријином позорју – Нови Сад, Театар фесту – Будва, Југословенском позоришном фестивалу – Ужице.

Добитник је Стеријине награде за режију представа *Три чекића о срију да и не говоримо* (СНП, 1989), *Лаж и љаралажа* (СНП, 1992),

Чудо у Шартану (СНП, 1993), *Мрешћење шарана* (СНП, 1997), *Беиф* (БДП Београд) и *Тако је морало бићи* (ЈДП Београд, 2008).

Добитник је Стеријине награде за адаптацију за представе *Електри* (Црногорско народно позориште Подгорица, 2001) и *Свињски отац* (Крушевачко позориште, 2005), као и Стеријине награде за нарочите заслуге 2005.

Добитник је и Нушићеве награде за животно дело 2011. Одликован је и Орденом Карађорђевог крста за изузетне заслуге у области културе.

КРИТИКА

Плодна тла цветања корупције

У години јубилеја Македонског националног театра, осамдесетог рођендана ове институције, с успехом је премијерно изведена прва Нушићева комедија *Народни посланик* (1883). Ово политички субверзивно дело младог сатиричара, бунтовно усмерено према систему изграђеном на лажима, корупцији, манипулацији, суморно открива да се природа тог (нашег) система није нимало поправила, односно да су такви механизми владања и даље основа друштвених токова у посрнулим балканским државицама. Полазећи од ове комедије свевремених значења, редитељ Егон Савин гради компактно, узбудљиву и прецизну

представу, не одлучујући да иде путем драстичнијег осавремењивања текста, већ ненаметљивог указивања на свевремену, трагикомичну истинитост Нушићевих разоткривања дубинске политичке трулежи. Ипак, у представи јесу присутне разлике у значењима у односу на полазни текст, и оне се очитују на драматуршком плану. Сценска радња згуснута је и динамична; у сценском тексту су изостављени бројни ликови, од Јевремове жене Павке, преко Симе, Ивковића, његове тетке, Секулића и других, и тиме су искључене и сувишне линије наратије. Расплет је такође битно промењен, није ведар као код Нушића, већ је заоштренији и тако свакако ближи духу нашег времена. Између осталог, јавља се нови мотив Јевремовог повратка у политички ринг, након стишавања буре, као у *Госпођи министарки*. Савинова режија иде више путем апсурдно-драмског него комичног израза, али се на том „уозбињеном“ драмском путу, наравно, и неминовно када је у питању Нушић, суптилно пробијају комична значења. На редитељском плану је најзначајнији рад са глумцима, сваки лик је прецизно, посвећено и надахнуто уобличен, што се издваја као највећа вредност представе, поред сликовито усковитланих Нушићевих заплета из којих извиру убојите истине о накарадном систему вредности и неуништивој смутљивости и превртљивости политичара. Александар Микић веродостојно игра Јеврема Прокића, простог трговца кога прождире политичка амбиција. Тони Михајловски је такође изражајан у улози манипулативног мулатора Срете који злоупотребљава Јевремову ограниченост, водећи га као лутку на кончићу. У обучавању Јеврема за пожељно политичко деловање, он му између осталог репрезентативно каже: *Што више лажеш, они ти више верују*. Јевремову ћерку Даницу нарочито изазовно игра Дарја Ризова, као пркосну и бунтовну девојку која се оштро и без компромиса супротставља оцу, стрмоглављујући се на њега без длаке на језику, оптужујући га да је корумпирани бедник. За разлику од помирљивијег Нушићевог расплета, Даница у представи напушта оца с презиrom. Ликови Спире (Јордан Симонов) и Спиринице (Тања Кочовска) су посебно сочни, бујни у простодушној комедији, врве од једрог, пуног живота, сазданог од непрестаних међусобних размирица. Сценографија Весне Поповић је сведена у стилизованом реализму, одређена је зеленкастим нијансама по-

мало изанђалог ентеријера Јевремовог дома. Костим је такође једноставан, одговарајући у оживљавању епохе (Роза Трајческа-Ристовска).

Нова представа Егона Савина у Македонском националном театру деликатно и вредно оживљава свет генијалног, бритког комедиографа који је већ у раној младости спознао горке истине о паланачком менталитету, примитивном парламентаризму, друштвеној свакодневици натопљеној разноразним малверзацијама, уценама, подмићивањима. А његова гогољевски оштра критика свеprisутне корупције и вредности изврнутих наглавачке болно се указује и као слика нашег времена, где је бављење политиком такође прилика за лично богаћење, а не за успостављање система *ојшћеј добра*. Оно постаје (не)достижни идеал, или празна парола којом се политичари размећу у предизборним кампањама.

Ана Тасић (*politika.rs*, 29. јануар 2025)

Посланик из јужносрбијанске бакалнице

Народној Њосланика, прву комедију Бранислава Нушића, написану када је имао само деветнаест година, београдски редитељ Егон Савин скраћује, дописује, премешта, подешава и на крају некако „упакује“. Избачена је скоро половина ликова, додате су неке реплике, хумор је ублажен да би се направио простор за сатиричну оштрицу. Намера је, чини се, била да се алудира на стварност у

којој партијске поделе, похлепа, лаж, корупција, неписменост и полтронство стварају морални ужас који гуши сваки смех.

Ипак, симптоматично је зашто адаптирани текст остаје археолошки везан за свој некадашњи контекст. У представи се назире нека јужносрбијанска варошица чији једноставни грађани говоре чудним македонским дијалектом, не знају добро српски, али ипак бирају посланика који ће их представљати у народној скупштини. Роза Трајческа-Ристовска облачи ликове у традиционалне костиме и капе. Газда-Јеврему Прокићу ставља фес на главу, а касније га облачи у фрак за излазак на гласање. Сценографикиња Весна Поповић, пак, простор мале сцене претвара у тесну бакалницу, препуну великих трговачких ормара, фиока и тезги. На њима стоји стара каса, а испод ње писаћа машина на којој Даница, Јевремова ћерка, куца политичке говоре за свог вереника, адвоката Ивковића – изборног противкандидата свог оца. Лево је богата, изрезбарена барокна фотеља – чудан комад намештаја који одскаче од тамнозелене патине продавнице. Напољу лају пси, а понекад се чује и народна музика.

Главни изазов за глумце је да оживе редитељску замисао. Са смањеном динамиком, они играју тако да се потисне смешно и нагласи страшно у људском карактеру. Најбоље нијансе извлачи Тони Михајловски, прецизан у улози Срете, локалног „спин доктора“ јавног мњења који уме да профитира од политичких амбиција Јеврема Прокића. Овог последњег тумачи Александар

Микић, дајући лику призиву наивности и простодушности, без за-
 слепљујуће амбиције. Улогу Данице игра Дарја Ризова, која чуд-
 ним, снажним гласом и грубом телесношћу у почетку игра неку
 необразовану мушкарчу, која – ко зна зашто – „помало прича
 српски“, а касније, ко зна како, та иста проста Даница показује
 интелектуалну зрелост и отпор, па чак и – „средњи прст“. И све
 то усред општег патријархалног духа. Добар тандем су Јордан
 Симонов као Спира и Тања Кочовска као Спириница: он уме да
 унесе кратке моменте апсурда кад стане, јер не може да се сети
 шта је хтео да каже, а она гради фину карикатуру корпулентне,
 наметљиве, просте жене која увек зна да буде „уз власт“. Ивовић
 се појављује само као снимљени глас (Александар Михајловски).

Паланка коју приказује Егон Савин има глумачку боју, повреме-
 но и гротескне проблеске.

Иван Додовски (*blogspot.com*, 25. јануар 2025)

WRITER

BRANISLAV NUŠIĆ (BELGRADE, 1864–1938)

Alkibijad Nuša, much better known as Branislav Nušić, was a
 Serbian writer, a master of comedy, humor, and laughter, an au-
 thor of novels, plays, stories, and essays, the founder of rhetoric in

Serbia, and a prominent amateur photographer. He was an excel-
 lent entertainer for a wide theatrical and reading audience, who
 were always more favorable towards him than the critics.

At just nineteen years old, during his studies in 1883, he wrote
 his first comedy, *People's Deputy*, showing not only a fantastic un-
 derstanding of social conditions but also a precious perspective
 through which he observed them, as well as a brilliant writing
 skill. Although it received praise and support from the cultur-
 al elite and the most prominent writers of the time, the come-
 dy was not performed for some time, likely due to the stance of
 Aleksandar Obrenović, who viewed it as “mocking the fighters for
 parliamentary democracy.”

DIRECTOR

EGON SAVIN (SARAJEVO, 1955)

He graduated in theatre and radio directing from the Faculty of
 Dramatic Arts in Belgrade, in the class of Professor Dejan Mijač,
 in 1979. While still a third-year student, he was engaged as a stu-
 dent demonstrator, and after graduating, he became an assistant
 at the Department of Directing at the Faculty of Dramatic Arts,
 where he still teaches theatre directing today.

As a professor, he has mentored some of the most prominent names
 in theatre directing. He is also the founder of the Department of
 Directing at the Faculty of Dramatic Arts in Cetinje.

With his very first production, Savin established himself as one
 of the most significant Serbian and Yugoslav directors. He has
 directed around one hundred plays – from contemporary play-
 wrights to world classics – on the stages of the most prestigious
 national theatres.

He has worked across the former Yugoslavia: Belgrade, Zagreb,
 Novi Sad, Skopje, Sarajevo, Podgorica, Rijeka, Sombor, Kruševac,
 and Zrenjanin, as well as internationally: New York, Chicago,
 Montreal, Toronto, Paris, Vienna, Nancy, Mülheim, Wiesbaden,
 Zurich, Tel Aviv, Warsaw, Prague, Budapest, and Trieste.

Egon Savin's productions have been performed at numerous theatre festivals and guest appearances around the world. He has received all the major awards and honors for directing, including those at MESS in Sarajevo, Sterijino Pozorje Festival in Novi Sad, Theatre Fest in Budva, and the Yugoslav Theatre Festival in Užice.

He received the Sterija Award for Directing for the following productions: *Three Hammers, Not to Mention the Sickle* (Serbian National Theatre, 1989), *The Liar and the Archliar* (SNT, 1992), *The Miracle in Šargan* (SNT, 1993), *Carp Spawning* (SNT, 1997), *Čeif* (Belgrade Drama Theatre), and *It Had to Be This Way* (Yugoslav Drama Theatre Belgrade, 2008).

He also received the Sterija Award for Adaptation for the plays *Electra* (Montenegrin National Theatre, Podgorica, 2001) and *The Pig Father* (Kruševac Theatre, 2005), as well as the Sterija Award for Special Merits in 2005.

In 2011, he was honored with the Nušić Lifetime Achievement Award. Additionally, he was decorated with the Order of the Karađorđe's Star for exceptional contributions to culture.

REVIEWS

THE FERTILE GROUND FOR THE FLOWERING OF CORRUPTION

On the anniversary year of the Macedonian National Theater, celebrating its 80th birthday, the premiere of the first of Nušić's comedies, *People's Deputy* (1883), was successfully staged. This politically subversive work by the young satirist, rebelliously directed against a system built on lies, corruption, manipulation, and deceit, grimly reveals that the nature of this (our) system has not improved in the slightest. Such mechanisms of governance continue to form the foundation of social processes in the faltering Balkan states. Starting from this timeless comedy, director Egon Savin builds a compact, exciting, and precise performance, opting not for a more drastic modernization of the text, but rather for a subtle pointing to the timeless, tragicomic truth of Nušić's revelations of deep political decay. However, the performance does

present differences in meaning compared to the original text, and these differences manifest in the dramaturgical plan. The stage action is condensed and dynamic; many characters have been omitted from the script, from Jevrem's wife Pavka to Sime, Ivković, his aunt, Sekulić, and others, thus removing unnecessary narrative lines. The resolution of the plot is also significantly altered. It is no longer as optimistic as in Nušić's version; instead, it is sharper, and undoubtedly closer to the spirit of our times. Among other changes, a new motif emerges – Jevrem's return to the political ring after the storm settles, reminiscent of the character of *The Cabinet Minister's Wife*. Savin's direction follows an absurdist-dramatic rather than comedic approach, yet even in this "serious" dramatic path, the subtle comedic meanings inevitably break through, as is to be expected with Nušić. On the directorial front, the most significant work was with the actors; each character is precisely, devotedly, and inspiringly crafted, which stands out as the greatest strength of the performance, alongside the vividly turbulent Nušić plots that uncover piercing truths about the twisted value system and the indestructible manipulation and treachery of politicians. Aleksandar Mikić convincingly plays Jevrem Prokić, a simple merchant consumed by political ambition. Toni Mihajlovski is also expressive in the role of the manipulative schemer Sreta, who exploits Jevrem's naivety, pulling him like a puppet on strings. In teaching Jevrem the desired political actions, Sreta notably tells him: "The more you lie, the more they believe you." Jevrem's daughter Danica is provocatively played by Darja Rizova as a rebellious young woman who confronts her father sharply and uncompromisingly, accusing him of being a corrupt scoundrel. Unlike the more conciliatory resolution in Nušić's version, in this performance, Danica leaves her father with contempt. The characters of Spira (Jordan Simonov) and Spirinica (Tanja Kočovska) are particularly vibrant, rich in naïve comedy, brimming with vitality, and built from constant mutual conflicts. The set design by Vesna Popović is minimalistic with a stylized realism, characterized by greenish hues reflecting the somewhat worn-out interior of Jevrem's home. The costumes are also simple, contributing to the revival of the era (Rosa Trajčeska-Ristovska).

Egon Savin's new production at the Macedonian National Theater delicately and admirably revives the world of the brilliant, sharp-witted playwright, who, even in his early youth, recognized the bitter truths of the provincial mentality, primitive parliamentarism, and a society saturated with various forms of malfeasance, blackmail, and bribery. His Gogolian sharp critique of pervasive corruption and inverted values painfully reveals itself as a reflection of our time, where engaging in politics has become an opportunity for personal enrichment rather than the establishment of a system for *the common good*. It becomes an (un) ideal, or an empty slogan with which politicians flaunt themselves during election campaigns.

Ana Tasić (*politika.rs*, January 29th 2025)

AMBASSADOR FROM THE SOUTH SERBIAN GROCERY SHOP

People's Deputy, the first comedy by Branislav Nušić, written when he was only nineteen years old, is adapted by Belgrade director Egon Savin. He shortens, adds, moves, adjusts, and eventually somehow "wraps it up." Nearly half of the characters are removed, some lines are added, and the humor is toned down to make space for a satirical sharpness. The intention seems to have been to allude to a reality where party divisions, greed, lies, corruption, illiteracy, and sycophancy create a moral horror that stifles every laugh.

However, it is symptomatic of why the adapted text remains archaeologically bound to its former context. In the play, there's a hint of a small southern Serbian town where simple citizens speak a strange Macedonian dialect, don't know Serbian well, yet still choose a representative to speak for them in the national assembly. Roza Trajčeska-Ristovska dresses the characters in traditional costumes and hats. Master Jevrem Prokić wears a fez on his head, and later he is dressed in a tailcoat to go vote. Set designer Vesna Popović, on the other hand, transforms the small stage into a cramped grocery store, full of large trade cabinets, drawers, and stalls. There's an old cash register on them, and underneath it a typewriter on which Danica, Jevrem's daughter, types political speeches for her fiancé, the lawyer Ivković – the opposing candi-

date to her father. To the left is a rich, intricately carved baroque armchair – a peculiar piece of furniture that contrasts with the dark green patina of the shop. Outside, dogs bark, and occasionally, folk music can be heard.

The main challenge for the actors is to bring the director's concept to life. With reduced dynamics, they play in such a way that the funny is suppressed, and the frightening aspects of human character are emphasized. The best nuances are drawn by Toni Mihajlovski, precise in his role as Sreta, the local "spin doctor" of public opinion who knows how to profit from Jevrem Prokić's political ambitions. The role of Jevrem is portrayed by Aleksandar Mikić, who gives the character a touch of naivety and simplicity, without overwhelming ambition. The role of Danica is played by Darja Rizova, whose strange, strong voice and rough physicality initially portray an uneducated manly character who – for some unknown reason – "somewhat speaks Serbian," and later, who knows how, this same simple Danica shows intellectual maturity and resistance, even giving the "middle finger." All of this occurs within the general patriarchal spirit. A good tandem is formed by Jordan Simonov as Spira and Tanja Kočovska as Spira's wife: he knows how to introduce brief moments of absurdity when he stops because he can't remember what he wanted to say, while she builds a fine caricature of a corpulent, intrusive, simple woman who always knows how to "be with those in power." Ivković only appears as a recorded voice by Aleksandar Mihajlovski.

The small town depicted by Egon Savin has a theatrical quality, occasionally showing grotesque flashes.

Ivan Dodovski (*blogspot.com*, January 25th 2025)